

חיוון, דְּרָכִיב עֲלֵייהוּ מ"ה, וְעֲלֵייהוּ אֶתְמַר הֵן
כָּל אֱלֹה יִפְעַל א"ל (דף קיז ע"ב) פְּעָמִים שֶׁלֶשׁ
עִם גָּבֵר.

קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, (בראשית ד ב) וַתּוֹסֶף לָלֶדֶת
אֶת אָחִיו אֶת הָבֶל, וְוִי לְעֶלְמָא דְאִית לֹון
עֵינִין וְלֹא חֲזָאן, אִוְדְנִין וְלֹא שְׁמַעִין פְּרִזִּין
דְּאוֹרֵייתָא, וְאִזְלִין בְּתַר בְּצַעִין דְּהָאִי עֶלְמָא,
תָּא חֲזִי קִין אִיהוּ יֵצֵר הָרַע, הָבֶל יֵצֵר הַטּוֹב,
הָבֶל אִיהוּ הַלֵּב, וְאִינוֹן תְּרִי בְּתִי לָבָא, הָדָא
הוּא דְכֶתִיב (קהלת י ב) לֵב חָכָם לִימִינוֹ וְלֵב פְּסִיל
לְשִׁמְאָלוֹ, לֵב חָכָם לִימִינוֹ דָּא הָבֶל, דְּאֶתְמַר
בֵּיהּ וַתּוֹסֶף לָלֶדֶת אֶת אָחִיו אֶת הָבֶל, אִיהוּ
תּוֹסֶפֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, קִין אִיהוּ רוּחַ הַטּוֹמָאָה
דְּאִיהוּ גֵרַע וְלֹא אוֹסִיף, קִין גּוֹפָא, קִין
לְתַרְוֵייהוּ, וּבְגִינָה אֶתְמַר אֵל תִּסְתַּפֵּל בְּקִנְקִין
אֵלָא בְּמָה דְאִית בֵּיהּ, וְדָאִי קִין אִיהוּ לָבָא,
דְּאִיהוּ קְלִיפָה דְּאִגּוּזָא, לֹאוּ הָהוּא דְלַעֲיִלָא
דְּאִיהוּ אִיבָא דְאִילָנָא דְחַיִּי, וּבְגִין דְּהָאִי קִין
אִית בֵּיהּ טַב וּבִישׁ, אֶתְמַר בֵּיהּ (בראשית ב יז) וּמַעַץ
הַדֶּעֶת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל מִמֶּנּוּ, עַד דְּאֶתְעַפֵּר
הָהִיא קְלִיפָה מִנִּיהּ דְּאִגּוּזָא, אִיבָא אֶתְקָרִי
מִיתָה וְחַיִּי אֹר וְחַשֵּׁךְ, הָבֶל טַב וְהָבֶל בִּישׁ,
הָבֶל דְּאוֹרֵייתָא דְאִיהוּ לֵהב, עֲלֵה אֶתְמַר (תהלים
כט ז) קוֹל יְהוָה חֲצֹב לְהַבּוֹת אֵשׁ, וְדָא ה'
דְּמִשָּׁה, מ' מִשָּׁה, ש' שֶׁת, דְּאֶתְמַר בֵּיהּ (שמות
כ י) כִּי מִן הַמִּים מְשִׁיתָהוּ, ש' שֶׁם, וְלֹאוּ לְמַגְנָא
הָהּ שֶׁם קוֹבַע מְדַרְשׁוֹת בְּאוֹרֵייתָא, וְהָהּ שֶׁת
סִיוְמָא דְּאֶלְפָא בֵּיתָא, שֶׁת בְּגִין (תהלים ח ז) כָּל
שְׁתָּה תַחַת רִגְלָיו.

וְהָבֶל מְסֻטָּרָא דִּימִינָא אִיהוּ כָּלִיל ז' הָבִלִּים,
וְאִינוֹן אַבְגִּית"ץ וְכו', שִׁית סְלָקִין,
דְּאִינוֹן לְהַבִּים בְּשִׁית עֲזָקָאן דְּקִנָּה, וְהָבֶל דְּפָה
שְׂבִיעָאָה, וְלִקְבִלֵיהוּ אָמַר דָּוִד שֶׁבַע קָלִין דְּהָבִי לִיהו"ה בְּנִי אֱלֹהִים, (תהלים

וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר הֵן כָּל אֱלֹה יִפְעַל
א"ל פְּעָמִים שְׁלוֹשׁ עִם גָּבֵר.
קָם רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר: וַתּוֹסֶף
לָלֶדֶת אֶת אָחִיו אֶת הָבֶל, אוֹי
לְעוֹלָם שְׂיֵשׁ לָהֶם עֵינִים וְלֹא
רוֹאִים, אֲזַנִּים וְלֹא שׁוֹמְעִים אֶת
סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וְהוֹלְכִים אַחֵר
הַבְּצָע שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה. בֹּא וְרָאָה,
קִין הוּא יֵצֵר הָרַע, הָבֶל יֵצֵר
הַטּוֹב, הָבֶל הוּא הַלֵּב, וְהֵם שְׁנֵי
בְּתֵי הַלֵּב, זֶהוּ שְׁכָנוֹב לֵב חָכָם
לִימִינוֹ לֵב פְּסִיל לְשִׁמְאָלוֹ, לֵב
חָכָם לִימִינוֹ זֶה הָבֶל, שְׁנֶאֱמַר בּוֹ
וַתּוֹסֶף לָלֶדֶת אֶת אָחִיו אֶת הָבֶל,
הוּא תּוֹסֶפֶת רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, קִין הוּא
רוּחַ הַטּוֹמָאָה, שֶׁהוּא גּוֹרַע וְלֹא
מוֹסִיף, קִין הַגּוֹף, קִין לְשִׁנְיָהֶם,
וּבְשִׁבְלָה נֶאֱמַר אֵל תִּסְתַּפֵּן
בְּקִנְקִין אֵלָא בְּמָה שְׂיֵשׁ בּוֹ. וְדָאִי
קִין הוּא הַלֵּב, שֶׁהוּא קִלְפַת
הָאִגּוּז, לֹא אוֹתוֹ שְׁלִמְעָלָה שֶׁהוּא
פְּרִי עֵץ הַחַיִּים, וּמִשּׁוֹם שֶׁהָקִין
הַזֶּה יֵשׁ בּוֹ טוֹב וְרַע, נֶאֱמַר בּוֹ
וּמַעַץ הַדֶּעֶת טוֹב וְרַע לֹא תֹאכַל
מִמֶּנּוּ, עַד שֶׁעוֹבְרַת אוֹתָהּ הִקְלִיפָה
מִהָאִגּוּז, הַפְּרִי שֶׁנִּקְרָא מִיתָה
וְחַיִּים, אֹר וְחַשֵּׁךְ, הָבֶל טוֹב
וְהָבֶל רַע, הָבֶל שֶׁל הַתּוֹרָה
שֶׁהוּא לֵהב, עֲלִיו נֶאֱמַר קוֹל
יְהוָה חֲצֹב לְהַבּוֹת אֵשׁ, וְזוֹ ה'
שֶׁל מִשָּׁה, מ' מִשָּׁה, ש' שֶׁת,
שְׁנֶאֱמַר בּוֹ כִּי מִן הַמִּים מְשִׁיתָהוּ,
ש' שֶׁם, וְלֹא לְחִנָּם הָיָה שֶׁם קוֹבַע
מְדַרְשׁוֹת בַּתּוֹרָה, וְהָיָה שֶׁת,
הַסִּיּוֹם שֶׁל אֶלְפָא בֵּיתָא, שֶׁת
בְּגִלְל כָּל שְׁתָּה תַחַת רִגְלָיו.

וְהָבֶל מְצַד הַיָּמִין הוּא כוֹלֵל
שְׂבַעַת הַבִּלִּים, וְהֵם אַבְגִּית"ץ
וְכו', שֶׁשׁ עוֹלָם, שֶׁהֵם לְהַבִּים
בְּשִׁשֶּׁת טַבְעוֹת הַקִּנָּה, וְהָבֶל שֶׁל
הַפָּה שְׂבִיעִי, וּכְנֻגְדָם אָמַר דָּוִד
שְׂבַעַת קוֹלוֹת שֶׁל הָבִי לִיהו"ה
בְּנֵי אֱלֹהִים, וְעַל שְׂבַע הִלּוּ נֶאֱמַר
(תהלים

לשנה אחת:
כג תמוז

תוספת לתקונא שתין ותשעה. - קיז ע"ב

ג' שנים-ש"ג:
כב אדר קפו

פי לא על הלחם לבדו יחיה האדם פי על כל מוצא פי יהו"ה יחיה האדם, ושבעה הקולות הללו עולים בשבעה רקיעים, ויש שבע של השמאל שיורדים בשבע ארצות, ועליהם אמר קהלת כי מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה וכו'.

שבעה הכלים טובים אלו, הם שבע שנות השבע, וכנגדם אחרים כנגד שבע שני הרעב, אלו הכלים של חיים, ואלו הכלים של מיתה, ומשום זה יש הכל ויש הכלים, ה' לב, ד' ארבע חיות הפסא, ו' שש המדרגות של הפסא, ועליהם שורים עשר אמירות שהן י', ו' שיוצא מהכל הוא קול שהוא פורח באויר, שהוא אור, חמשה אור ודאי הם ה' העליונה, י' דבור ואמירה, ואותם הכלים, הכל עולה בה' העליונה, והכל יורד בה' תחתונה, הדבור יורד, ובהכלים הללו עולה באחד, הקול עולה, ובנה יורד, בה' התחתונה עולה הקול שהוא ו', בה' העליונה יורד הדבור שהוא י'.

וההכלים עולים ויורדים בלב, והנה מלאכי אלהים עלים ויורדים שם והם י"ו, ה' תחתונה מצב ארצה, וראשו מגיע השמימה - זו ה' עליונה שנקראת השמימה, ואם לא עולים במחשבה שהיא יו"ד ה"א וא"ו ה"א, לא מסתכלים בתפלות, אלו ההכלים שאינם מצד של היחוד, והכלים האחרים הם בפרוד, ועולים במחשבה רעה, ומשום שיש שם פרוד, נאמר במחשבה שלהם מחשבה רעה מצטרפת למעשה, (וההכלים שאין בהם פרוד, המחשבה שלהם מצטרפת למעשה).

והעקר של ארבע אותיות ועשר האותיות היא המלכות, שהיא

כט) ועל אלין שבע אתמר (דברים ח ג) פי לא על הלחם לבדו יחיה האדם פי על כל מוצא פי יהו"ה יחיה האדם, ואלין ז' קלין סלקין בז' רקיעין, ואית ז' דשמאלא דנחתין בשבעה ארעין, ועלייהו אמר קהלת (קהלת ג כז) (פי) מי יודע רוח בני האדם העולה היא למעלה וכו'. שבעה הכלים טבין אלין אינון שבע שני השבע, ולקבליהו אחרנין לקבל שבע שני הרעב, אלין הכלים דחיי, ואלין הכלים דמיתה, ובגין דא יש הכל ויש הכלים, ה' לב, ד' ארבע חיוון דכרסיה, ו' שית דרגין דכרסיה, ועלייהו שריין עשר אמירן דאינון י', ו' דנפיק מהכל איהו קול דאיהו פורח באויר, דאיהו אור חמש אור ודאי אינון ה' עלאה, י' דבור ואמירה, ואינון הכלים הכל סליק בה' עלאה, והכל נחית בה' תתאה, נחית דבור, ובאלין הכלים סליק בחד קלא סליק, ובדא נחית, בה' תתאה סליק קלא דאיהו ו', בה' עלאה נחית דבור דאיהו י'.

והכלים סלקין ונחתין בלבא, והנה מלאכי אלהים סלקין ונחתין תמן ואינון י"ו, ה' תתאה מוצב ארצה, וראשו מגיע השמימה דא ה' עלאה דאתקרי השמימה, ואם לא סלקין במחשבה דאיהי יו"ד ה"א וא"ו ה"א, לא מסתכלין בצלותין, אלין הכלים דלאו אינון מסטרא דיחודא, וההכלים אחרנין אינון בפירודא, וסלקין במחשבה בישא, ובגין דאית תמן פירודא אתמר במחשבה דלהון מחשבה בישא מצטרפא למעשה, (והכלים דלית בהון פירודא מחשבה דלהון מצטרפא למעשה).

ועקר דארבע אתוון ועשר אתוון איהי מלכותא, דאיהי כלילא מפל עשר

ספירן, וביה צריך פלא לאכללא, דכל מאן
דנטיל מלכות פלא תשע ספירן איהו מקצץ
בנטיעון, וכל מאן דנטיל תשע ספירן פלא
מלכות איהו כופר בעיקר.

הבאים דסטרא אחרא עליהו אתמר (ירמיה י
טו) הכל המה מעשה תעתועים, דאינון
הכלים סלקין בנבלות הפה ובשקרות, וכלהו
סלקין לגבי מוחא אית חמה ולבנה וככביא
ומזליא ברקיעין דאינון קליפין, דעלייהו
אתמר (ישעיה ה יח) הוי מושכי העון בחבלי
השוא, ועלייהו אתמר (שם נא ו) כי שמים כעשן
נמלחו, וחפרה הלבנה ובושה החמה וכו' (שם
כד כג), וכמה הכלים אית לון דכלהו מליין שקר
ושוא, וכל מאן דאפיק מליין דשקרא פמה
מלאכי חבלה פתחין גדפיהו לקבלון, הדא
הוא דכתיב (קהלת י כ) כי עוף השמים יוליך את
הקול וכו', ואלין מלולין אינון בנין פמה
בניינין. (דף קיח ע"א).

כלולה מפל עשר הספירות, ובה
צריך הכל להכליל, שכל מי
שנוטל מלכות בלי תשע ספירות,
הוא מקצץ בנטיעות, וכל מי
שנוטל תשע ספירות בלי מלכות,
הוא כופר בעקר.

הבאים של הצד האחר, עליהם
נאמר הכל המה מעשה
תעתועים, שאותם הכלים עולים
בנבלות הפה ובשקרות, וכלם
עולים למח, יש חמה ולבנה
וכוכבים ומזלות ברקיעים שהם
קלפות, שעליהם נאמר הוי
מושכי העון בחבלי השוא,
ועליהם נאמר כי שמים כעשן
נמלחו, וחפרה הלבנה ובושה
החמה וכו', וכמה הכלים יש
להם שכלם מלאים שקר ושוא,
וכל מי שמוציא דברי שקר, פמה
מלאכי חבלה פותחים בפניהם
פגגדם. והו שכתוב כי עוף
השמים יוליך את הקול וכו',
והדבורים הללו הם בונים פמה
בניינים.

אמר המגיה, הנמשך אחר זה כבר נדפס ברף ק"ד ע"א, אמנם אחר כך מצאתי זאת הנסחא
מדויקת יותר מהאחרת, וכדי שלא לכפול הדברים ארמוז לך החלוק שיש ביניהם
בלבד, בזאת הנסחא לא מצאתי או אשא על מיא בשורה ל', ובשורה ל"ד נקודין מן י'
טעמים מן ו' איהי בת קול, וברף ק"ה ע"א שורה ו' צ"ל ואיהי לב דכלהו בה אתכלילן
ומינה נפיק דפיקו, ובשורה ט' וכד דפיק, ובשורה י' צ"ל רשפים ובשורה י"ב נחית צ"ל
אחיד, דף ק"ד ע"ב בשורה י"ו דא צ"ל דמלה, בשורה י"ח ד' דילה צ"ל ד' דלה, שורה י'
אוייר קדמון צ"ל אוירא קדמאה.

אמר המגיה זה התקון מצאתיהו מפוזר ומפורד ומוטעה, וחרבה עמלתי וטרחתי להגיהו
ולסדר הדברים על אופניהם, ובמקומות ממנו כתבתי הדברים פעמים מפני חלוק הנסחאות.

עוד ראה זה מצאתי.

ותוסף ללדת את אחיו את הכל.
בא וראה, הכל הוא הלב, ויש
שני בתים בלב, לב חכם לימינו
הכל, לב פסיל לשמאלו זה הכל,
קין הוא יונק משניהם, והוא עץ

ותוסף ללדת את אחיו את הכל (בראשית ד ב), תא
חזי הכל איהו הלב, ואית ב' בתים
בלבא, (קהלת י ג) לב חכם לימינו הכל, לב פסיל
לשמאלו דא הכל, קין איהו יניק מתרוייהו,

לשנה אחת:
כג תמוז

תוספת לתקונא שתינ ותשעה. - קיח ע"א

ג' שנים-ש"ג:
קכב אדר

טוב ורע, וקין הוא הזנהמה שהנחש הטיל בחוה, ועליו נאמר כי משרש נחש יצא צפע. מה דרבו של הנחש להרג, כך זה הרג ואחר כך התחרט, ומשום זה וישם יהו"ה לקין אות, אות ברית מילה, ומשום זה אמר קניתי איש את יהו"ה, ואף על פי שקין הוא הזנהמה, יכול לעשות נק"י, כמו יתרו שנאמר בו ובני קיני חתן משה.

וסוד הדבר - הכל הכלים אמר קהלת, ואמרו הראשונים, יש הכל ויש הכל, יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים וכו', אמרתי שגם זה הכל, הכל של הימין, ה' הפסא, ו' שש מעלות לפסא, ד' ארבע חיות, אלו הכלים הם לבוש לתפארת ומלכות שהן ו"ה, י"ה כלולים, י' באויר, ה' תחתונה דבור שעולה בהכל, והכל נכלל בשם של האדם שמתפלל תפלה או שעוסק בתורה, אבל הכלים אחרים שנעשים בארץ, עולים באויר של העולם הזה בקול ודבור של חל, וישאאל מתפללים בהם המבדיל בין קדש לחל, ויש אחרים שנאמר בהם הכל המה מעשה תענועים, ואותם הכלים וקול ודבור של נבלות הפה, הם מצד של אלהים אחרים, הממנים של שאר העמים שהם סמא"ל ונחש, עליהם נאמר בהבדלה ובין ישראל לגוים, כל אחד כפי מעשיו כך בונה בנין, שזה לעמת זה עשה האלהים.

ובא וראה, מי שבנינו למעלה בצד הטהרה, עם כל ההכלים הללו של תורה ותפלה, עליו אמר הפתוב ואשים דברי בפיך וכו', ולאמר לציון עמי אתה, והרי פרשוהו אל תקרי עמי אלא

ואיהו עין טוב ורע, וקין איהו זונהמא דנחש דאטיל בחוה, ועליה אתמר (ישעיה יד כט) פי משרש נחש יצא צפע, מה ארחיה דחויא למקטל, כך דא קטל, ולבתר אתחרט, ובגין דא (בראשית ד טו) וישם יהו"ה לקין אות, אות ברית מילה, ובגין דא אמר (שם) קניתי איש את יהו"ה, ואף על גב דקינ"ן איהו זונהמא, יכול למעבד נק"י, כגון יתרו דאתמר ביה (שופטים א טז) ובני קיני חותן משה.

ורוא דמלה הכל הכלים אמר קהלת, ואמרו קדמאין אית הכל ואית הכל, יש צדיקים שמגיע אליהם כמעשה הרשעים וכו', (קהלת ח יד) אמרתי שגם זה הכל, הכל דימינא ה' פרסא, ו' שש מעלות לפסא, ד' ארבע חיות, אליו הכלים אינון לבושא לתפארת ומלכות דאינון ו"ה, י"ה כלילין, י' באויר, ה' תתאה דבור דסליק בהכל, וכלא אתכליל בשמא דבר נש דצלי צלותא או דעסיק באורייתא, אבל הכלים אחרנין דאתעבידן בארעא, סלקין באויר דהאי עלמא בקול ודבור דחול, וישאאל מצלין בהון המבדיל בין קדש לחול, ואית אחרנין דאתמר בהון (ירמיה י טו) הכל המה מעשה תענועים, ואינון הכלים וקול ודבור דנבלות הפה, אינון מסטרא דאלהים אחרים ממנן דשאר עמין דאינון סמא"ל ונחש, עליהו אתמר בהבדלה ובין ישראל לגוים, כל חד בפום עובדוי כך בני בנינא, (קהלת ז יד) דזה לעמת זה עשה האלהים.

ותא חזי מאן דבנינא דיליה לעילא בסטרא דדכיו, בכל אליו הכלים דאורייתא וצלותא, עליה אמר קרא (ישעיה לו טז) ואשים דברי בפיך וכו' ולאמר לציון עמי אתה, והא

עמי, מה אני בדבור שלי עשיתי
שמים וארץ, כמו שנאמר בדבר
יהו"ה שמים נעשו, כך אתה
בשפתות עמי תעשה בדבור,
אכל אחרים שמוציאים מפיהם
הכלים של שבועה, עליהם נאמר
פי רבים חללים הפילה, ואלה
נקראו חללים, שמחללים שם
יהו"ה ומוציאים הכלים מפיהם,
וקול ודבור לשקר ושבועה
לשקר, ומזכירים שמו לחנם
ולשקר. באותו שם שמוציאים
לבטלה ולשקר, בונים להם
בנינים שמבטלים אותם מן
העולם, זהו שכתוב לשוא הפיתי
את בניכם. אוי להם לבני אדם
שמוציאים מפיהם דבורים
ושבועות שקר, טוב להם שלא
יבאו לעולם. קמו כל החברים
ואמרו, הרחמן יצילנו, הרחמן
יצילנו.

אמר רבי שמעון: חכמים, כל
הבנינים הללו תלויים במחשבה,
כמו שמצאנו בקין והבל, קין היה
עובד אדמה והביא קרבן
פשתים, מאותו הצד של ערוה,
היתה מחשבה להקריב לפני
הקדוש ברוך הוא ערוה, ומגין
שפשתים הוא מצד הערוה?
שנאמר ועשה להם מכנסי בד
לכסות בשר ערוה, הבל היה
רועה צאן, הקריב קרבן מבכורות
צאנו, זהו שכתוב והבל הביא גם
הוא מבכורות צאנו, מחשבתו
היתה באותו מקום שנאמר בו
ועתיד הימים יושב, לבושו כשלג
לבן, ושער ראשו כצמר נקי,
והקדוש ברוך הוא מצרף
מחשבה טובה למעשה, ומשום
זה קבל אותו, ומחשבה רעה אינו
מצרפה למעשה, וזהו קרבנו של
קין, ומשום זה חרה לו. מיד
ויאמר יהו"ה לקין למה חרה לך
וכו', הלוא אם תטיב שאת, אם

אוקמוהו אל תקרי עמי, אלא עמי, מה אנא
במלולא דילי עבדית שמאי וארעא כמה דאת
אמר (תהלים לג ו) בדבר יהו"ה שמים נעשו, כך
את בשותפו עמי תעביד במלולא, אבל
אחרנין דמפקין מפומיהו הכלים דשבועה,
עלייהו אתמר (משלי ז כז) כי רבים חללים
הפילה, ואלין אתקריאו חללים, דמחללין שם
יהו"ה, ונפקין הכלים מפומיהו וקלא
ודבורא לשקרא ואומא לשקרא, ודכרין
שמיה למגנא ולשקרא, בההוא שמה דנפקין
לבטלה ולשקרא בגין לון בגנין דבטלין לון
מעלמא, הדא הוא דכתיב (ירמיה ב ז) לשוא
הפתי את בניכם, ווי לון לבני נשא דנפקין
מפומיהו מלולין ואומאין דשקרא, טב לון
דלא יתון לעלמא, קמו חבריא פלהו ואמרו
רחמנא לשזבן רחמנא לשזבן.

אמר רבי שמעון, רבנן, כל אלין בגנין תליין
במחשבה, כמה דאשפחנא בקין והבל,
קין היה עובד אדמה ומייתי בקרבנא פשתים,
מההוא סטרא דערוה, הוה מחשבה לקרבא
קמי קודשא בריך הוא ערוה, ומגין דפשתים
איהו מסטרא דערוה שנאמר (שמות כח מב) ועשה
להם מכנסי בד לכסות בשר ערוה, הבל הוה
רועה צאן, קריב קרבנא מבכורות צאנו, הדא
הוא דכתיב (בראשית ד ד) והבל הביא גם
הוא מבכורות צאנו, (דף קיח ע"ב) מחשבתיה הוה
בההוא אתר דאתמר ביה, (דניאל ז ט) ועתיק יומין
יתיב לבושה בתלג חור ושער ראשה כצמר
נקא, וקודשא בריך הוא מחשבתיה טבא
צרפה למעשה, ובגין דא קביל ליה, ומחשבה
רעה לא מצרפה למעשה, ודא הוא קרבנא
דקין, ובגין דא חרה לו, מיד ויאמר יהו"ה
לקין למה חרה לך וכו', הלא אם תטיב